

BIBLIOTECA *MARCEL·LÍ DOMINGO*

Recull de premsa local i comarcal

Emigdi Subirats, en una imatge d'arxiu ■ JUDIT FERNÁNDEZ

Dolors & Emigdi, duet tortosí

Temps ha hi havia el Duo Dinámico; ara, a Tortosa, es configura el duet catalanista format per Dolors Queralt, dona d'empenta convergent, regidora de Cultura a l'entitat municipal descentralitzada de Jesús i presidenta d'Òmnium Cultural a les Terres de l'Ebre, i per Emigdi Subirats, de Campredó, filòleg, professor i escriptor, i republicanot que no li aneu amb cataplasmes autonomistes.

El cas és que el passat Onze de Setembre –avui fa un mes– van passejar-se per aquestes terres fluvials (Tortosa, Pinell i Tivenys), escampant la bona nova del necessari ressorgiment català. La nit anterior a la Diada, entre una llarga processó de torxes flamejants d'esperança, els vaig veure baixar del castell de la Suda al centre tortosí, vora el riu, on es pronunciaren inflamats

discursos i *Els segadors* ressonaren, no encara amb la força suficient.

L'endemà, amb l'Ajuntament vestit de gala, Dolors Queralt, amb la conferència *Subjectes de la nostra història*, va pronunciar un d'aquells parlaments que es fan escoltar. Al seu costat, l'alcalde, Ferran Bel, cap de la seva corda política, se l'anava mirant, com volent dir: "Molt bé, xiqueta!", però atent, potser també, que no es deixés emportar per la flamarada verbal del republicanot de Campredó.

I és que aquest xic porta una combustió interna de consideració. Ja dic: l'Onze de Setembre, després de l'acte institucional (amb uns més solemnes *Segadors*, amb la banda municipal tortosina), Dolors i Emigdi, com nous predicadors mercedaris, van rondar pel Pinell de Brai, a la Terra Alta, i per Tivenys, al Baix

Ebre, estimulant el personal perquè, com a mínim, es fes soci d'Òmnium Cultural, amb la intenció d'enfortir, a l'Ebre, el lema trinitari de "Llengua, Cultura i País", que així és com ho van dissenyar els pares fundadors, ara fa cinquanta anys.

Entre el jovent que feia orelles com pàmpols i algunes iaies republicanes, que n'havien vist de tots els colors, me'ls escoltava, pensant: "No tot està perdut". La Dolors té una potent capacitat de convicció convectiva, i l'Emigdi remata la faena (que diuen aquí) amb unes síntesis històriques (de Guifré el Pelut a l'Estatut d'ara) que em van recordar les que feia, en els temps que hi veia, en Josep M. Ainaud de Lasarte. Tots dos sense cap paper davant, mirant els ulls de la gent, disposant de memòria prodigiosa. Aquest duet tortosí, si no ho espatlla ningú, té corda per davant.